

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΤΙΝΟΥ Μ ΠΙΤΙΑ

ΩΣ θά γλυτώσουμ' απ' αυτόν!
Μονολογούσαν, σκεπτόμενοι, οι χωρικοί, τ' άλλον-
τες τ' όλιγας τρέχας και κτυπώντες τ' όξυρά και γυ-
μνά, σάν στεγνωμένα άγριοχρόμυδα κεφάλια των.

— Πώς θά γλυτώσουμ' απ' αυτόν!
Ποιόν αυτόν;
Τόν Καπετάν Τριάντα, τόν άστυνομικόν σιθ-
μάρχην του χωριού, ένομοτάρχην τής χωροφυλακής,
έντεταλμένον διά τήν άσφάλειαν εκεί, δυνιστήν του
ίχωριού καί γενικόν φίλον και ύπηρέτην όλων των
κοιμημάτων...

— Πώς θά γλυτώσουμ' απ' αυτόν!
Διάφοροι αίτήσεις, παρακλήσεις; και προσφυγιά εις τούς βουλευ-
τάς και τούς κοιμητάρχας άπεριφύθησαν. Και πού θά εύρισκον
καλλίτερον οι πολιτικοί ένομοτάρχην! Μήπως επί των ήμερών του
οι «ένταλματρία» δέν εύρίσκον έλευθεροι, μήπως τά λαθαρία δέν
ήρχοντο φινερά από τήν Έλασσώνα, μήπως οι ζωοκλέπται δέν έ-
στελλον «τούς καλλίτερους εις τούς ισχυρούς, μεζέδες των κλεψι-
μαρηνιών», μήπως; Όλοι οι φίλοι και συγγενεις των κοιμητάρχων δέν
ήσαν «άσυδοτοι» γιά όλα, μήπως; Όληχρον Νόμοι παν' εκεί, ή μή-
πως δέν ειχε γείνει ή περιφέρεια προεκτοράτων των έκάστοτε
κρατούντων;

Πού θά εύρισκον οι πολιτικοί καλλίτερον, και από ποια βάση
φαιλοκρατίας θαλασσών, ήδύνατο ν' άναστροφή ένα τέτοιο διαμάντι!

— Εύρημα για τήν περιφέρεια!...
Τι και άν έστενοχωρούντο μερικοί, τι και άν δέν όριζαν τής
καστανιές, των, πού τής φορολογούσαν, δεκατίζοντας τόν καρπόν,
οι χοροφύλακες, τι και άν όσοι έφερναν σταφύλια εις
τήν αγοράν, έφορολογούντο υπό των όργάνων του στα-
θμού, τι και άν όπου έμειναν από τήν πόρτα ό Τριάντας,
φεύγαν οι ένομοι απ' τ' παράθυρο!

— Διαμάντι!...
Μόνον ένας «μαραζάρης», ό Ντίνος ό Καυμένος, τίποτε
δέν έλεγε. ΕΙδε τά λουκάνια του να φεύγουν, γλιστρών-
τας σάν χέλια, πρός τόν άστυνομικόν σταθμόν και έ είπεν
εις τήν κοιλίαν του ένομοτάρχου, έπειτα τ' «μανάρι του»
να γίνετα θυρία εις τήν άχόρταγον θεάν τής χωροφυλα-
κής, κι' ό «πουντοβάνος» κόκκορας να βυθισθή και σιο-
πήση διά παντός εις τόν άπλήροτον πυθμένια του Τριάντα
και μέ μι' άχνα, όλο πάχος και καμάρι, να κάμουνε κοπέ-
τοι τους τήν κοιλιά του ένομοτάρχου, όστις τού ζήτουσε
και κροσί, γιά να... κολληπάη ή χήνα, μέσα!...

Σάν έμειναν αυτοί από τήν
πόρτα κείνοι φεύγαν από τ' ά-
παράθυρο.

- Καλώ; τά χαίρεστε!...
- Καλώ; τόν Καπετάν Τριάντα!
- Τι κάνει ή Μαριγώ, ό Μήτρος, ή Βασίλω;
- Σ' προσκυνάνε, καπετάνιε μου! Πήγανε γιά νερό και όπου
νάβαι φθάσαν!
- Μ' ού Γιάννου, σάν πού βρίσκεται;
- Στά «πρώτα» (πρόβατα), τα σπαρίζει!...
- Μ' αυτούς γιορτάζει σήμερα, Τ' Αϊ Γιαννιού του Χρυσοστόμου,
μεγάλη γάν' ή χαιρι του!... Τί έσαι πάλι να τήν περάση!
- Δέν γιορτάζει σήμερα Καπετάνιε, μ' άφού «όρτζιζε» (διατά-
ζει) να σου τόν γιορτάσω!...

Ο Καπετάν Τριάντας έξήγησε μέρος; να καθήση, μά τό δωμάτιο
ήταν άδειον. Περιέργον και πρωτοφανές τό πράγμα, μά ό Τριάν-
τας δέ τό πρόβλεψε... Μόνον σ' μι' άκρη ήσαν ένας στοίβος; εκεί,
στρωμένος μέ μι' κουβέρτα από πάνο!

Ο πονηρός; ό Ντίνος ό Καυμένος; ειχε ένα καζάνι μέ ξυνόγαλο
έκει, και ειχεν έτιηδέως; βίλει τό χιράμι, έτσι να μη φαίνεται!

— Λίγο γάλα; σου βράσω καπετάνιο!

— Έ, άς τό πάροουμε κι' αυτό!

Και καθήσε στο στοίβο. Μά τό χιράμι; ό τεχώρησε και έβουτήχη
εις τήν λευκή του ξυνόγαλου θαλασσαν!...

— Μπα, καπετάνιε μου, θεός; φυλάξη, δέν έ πρόσχεζε!...

Και τραβούσε μετά κόπου τό δυστυχής, να τόν ξεσπινάση από
τό καζάνι διότι ή περιφέρεια του περιέχοντος ήτο μικρότερα τής
του περιχομένου...

Στό γάλα ό πονηρός; ό Ντίνος; έβιλε λίγη «πιτιά» και τόν έπιασαν
κοψίματα τόν καπετάνιο.

— Στάσου να φάμε, καπετάνιε μου, γιά να γιορτάσομε τόν
Γιάννη, δέν περάζει, δέν γιορτάζει σήμερα, μά γιά τό χατήρι σου
θά τόν γιορτάσω!...

— Άλλά πού έκρανείτο ό Τριάντας!
— Ησχισε να τρέχη πληλών πρός τόν σταθμόν.
— Βρέ στάσου, χριστιανέ μου, να σφάξουμε και κάνα άρνί! Μεις
δέν σ' περιτομήθηκαμε άκόμα, και για τήν καινούργια γιορτή
πού έφερες στο σπίτι μας.

Μά πού ν' ακού-
ση ό Τριάντας;
Σφραζόμενος; και
συσπρεφόμενος από
τά κοψίματα, έβρεχε να εύρη καταφυγή και σωτηρία στο σταθμό!

— Πάρ' τον Μούρχο! 'Απάνο του Τραχείλη, ειπεν ό Ντίνος; ό
Καυμένος; ό «μαραζάρης», έξαπολών κοντ' εις τόν Καπετάν Τριάντα
δύο άγρια μανδρόσκυλα, πού ειχε δεμένα στα κατό!

— Στάσου ρέ, χριστιανέ μου, να φέρο και λίγο ρακί!... προ-
σέθεσαν, άκοτεινόμενος; ειρωνικώ; πρός τόν ένομοτάρχην.

Τριάντας; Μούρχος; και Τραχείλης; μέσα σ' μι' σκόνη εκυλλόντο
πρός τό χωριό, ύλακοί, φωναί, βρυγιοί και κραυγαί ησούοντο πρός
τόν σταθμόν, σάν κάποιο περίεργο τέρας; να έξεχούθηκε πρός τά εκεί,
μέσα εις τά σύννεφα τής σκόνης.

Τότε ό «μαραζάρης»; ό σιοπηλός και ό άπλήτος, έστάθηκε πε-
ρήφανα και ειπε πρός; τήν διεύθυνσην πού έτρεχαν οι σκύλλοι και
ό ένομοτάρχης; ίκανοποιημένος; ένδοξο; και μαρμαρωμένος; του χωριού
έκδικητής!...

— Σάν σου ξιναρέσει «μαραντακορώνά», ξανατέρνα από τή
γειτονιά μας!...

Τήν άλλη ήμέραν ό Καπετάν Τριάντας έξήγησε μετάθεσιν. Ο
πολιτευται άπάντων των πολιτικων κοιμημάτων έξήγησαν να τόν κρα-
τήσουν. Άλλά ό ένομοτάρχης ήταν άνένδοτος.

— Τώρα πού έμπεδώθηκε λίγο ή τάξις; φεύγεις; του ειπε το
χωριού ό δήμαρχος; ό όποιος; ούδέποτε άναβε τά φανά-
ρια, ούτε δρόμους; σκούπιζε, χωρίς; πατέ να παρατηρηθή
από τήν άστυνομία.

— Δέν θά σ' λημονήσομε ποτέ, του ειπε ό «μαραζάρ-
ης»; Ντίνος.

Και τό χωριό πού έμαθε τήν ιστορίαν του καζανιού
και τής «πιτιάς»; έφώναζε νι' εκείνο.

— Καλά καζάνια και καλά... καζάνια, καπετάνιε, όπου
π' η;

Και στρεφόμενοι στο Ντινο «μαραζάρη» πού γελοούσε
κάτω από τά μουστάκια του, του έλεγαν.

— Μωρέ 'πιτυχιά μουρ' Ντίνου, π'όκαμες!
Κι' ό Ντίνος; άπατούσε:

— «Πιτιά» να λέτε; όχι 'πιτυχιά!... Σταν. Σταν.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΟΣ

Ο έραστής; γονατίζει, ό άνδρας; σύρεται.

Στην αρχή οι γυναίκες; φοβούνται τήν άγίτη, έπειτα όμως; παί-
ζουν μ' αυτή.

Όταν άπαγορεύουν; στις γυναίκες; ν' αγαπούν, είναι; σά να τού;
άπαγορεύουν να ζούν.

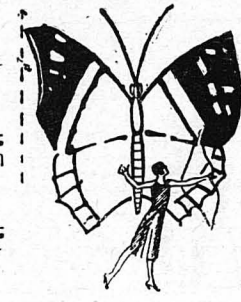
Η μετριοφροσύνη; όφειλε πολύ τή γυναίκα, ξεψυώνει τήν; όραι-
ότητά της; και είν' ένα πέπλο γιά τήν άσχημία της.

Η τουαλέττα; είναι ό πρόλογος; τής; γυναίκας, συχνά όμως; είναι
και όλο τό έργον.

Η μεγίλοφια; των; γυναικών; έ-
δρτι; ε; στην καρδιά τους.

Ένα; σπ'ητι; χωρίς; γυναίκα; είν' ένας;
χρόνος; χωρίς; άνοιξη; και; μι' άνοιξη;
χωρίς; ρόδα.

Για; να; πετύχουν; τήν; όμορφιά; στους;
άγγέλους; τού; ζωγραφίζον; να; όμοιά-
ζουν; μέ; τή; γυναίκα.

Αόεγγριν